



The Paris Review

Eerste nummer: 1 april 1953
Oprichters: Harold Humes, Peter Mathiesen en George Plimpton
Hoofdredacteurs: George Plimpton (1953 -2003), Philip Gourevitch (2005-2010), Lorin Stein (2010 tot heden)
Belangrijke auteurs: Italo Calvino, Jonathan Franzen, Jean Genet, Jack Kerouac, V.S. Naipaul, Philip Roth e.a.
Auteurs recentste nummer: Rachael Kushner, Tim Parks, James Salter e.a.
Oplage: 18.000, kwartaalblad



Hoofdredacteur
Lorin Stein

En New Yorks literair tijdschrift, getiteld *The Paris Review*, zonder literaire kritiek. George Plimpton, als eerste hoofdredacteur (1953-2003) jarenlang het gezicht van de *Paris Review*, mocht graag het grapje maken dat de titel van zijn blad tweemaal fout was. Maar zijn tijdschrift was wel degelijk opgericht in Parijs – in 1953, door Harold Humes, Peter Matthiessen en Plimpton zelf, drie leden van de laatste golf van Amerikaanse expats die in Parijs woonden. Pas in 1973 zou de redactie definitief naar New York verhuizen.

'Beste lezer,' schreef redacteur William Styron in het eerste nummer, 'de *Paris Review* legt de nadruk op creatief werk: fictie en poëzie – niet om kritiek uit te sluiten, maar om kritiek te verwijderen van de dominante plek die het nu heeft in literaire tijdschriften en te verplaatsen naar waar het thuishoort. (...) 'De *Paris Review* verwelkomt de volgende mensen op haar pagina's: de goede schrijvers en goede dichters, zij die zich niet schuldig maken aan lawaai maken en afzagen. Als ze maar goed zijn.'

In de zestig jaar daarop bleek de *Paris Review* een aardig oog te hebben voor wat goed is. Adrienne Rich debuteerde er bijvoorbeeld, evenals Philip Roth en V.S. Naipaul. Werk van Jack Kerouac, Samuel Beckett, Jeffrey Eugenides en Jonathan Franzen verscheen er voor het eerst.

Voor kritiek kwamen lange, uitgebreide interviews met schrijvers in de plaats, van Faulkner tot Hemingway, een traditie die evenals de bladformule tot op heden is gehandhaafd. Het enige uitstapje dat het blad ooit maakte, vond plaats onder hoofddirecteur Philip Gourevitch (2005-2010), die met reportages en fotografie experimenteerde. Zijn opvolger Lorin Stein maakte daar bij zijn aantreden in 2010 een einde aan.

New Yorkse pijlers van geletterdheid

Nooit een koerswijziging
en nimmer een druppel
water bij de wijn –
dat is het motto van
twee jubilerende en
florerende bakens van
intellectualisme: *The
New York Review of Books*
en *The Paris Review*.

Mars van Grunsven

H

et is koud buiten, zo'n vijf graden onder nul bij een ijzige wind, maar onder de vijftienhonderd mensen in de rij voor de ingang van het Town Hall-theater in New York overheerst begrip. „Ze zijn nog bezig met het opstellen van de camera's", zo vertellen de wachtenden elkaar. 'Ze' zijn de regisseur Martin Scorsese en zijn crew, die bij wijze van vriendendienst de festiviteiten rondom het vijftigjarig bestaan van *The New York Review of Books* filmen.

Niet dat dit publiek – bestaande uit trouwe *Review*-lezers, schrijvers, uitgevers, critici en andere literaire figuren – een visueel spektakel wacht. Op het programma staan lezingen van gerenommeerde *Review*-medewerkers, zoals onder meer John Banville, Michael Chabon en Joan Didion.

Hoofdredacteur Robert 'Bob' Silvers opent de avond met enkele anekdotes over de oprichting van de Review (zie kader) en roemt nog eens het eerste – en enige – redactionele ten geleide uit de geschiedenis van het blad. Dat verscheen in het eerste nummer en somde onder de sobere titel *"To the reader"* op wat de redactie beoogde te doen: interessante recensies publiceren over interessante of belangrijke boeken, met de aantekening dat 'geen tijd of ruimte zal worden besteed aan boeken met triviale bedoelingen of verderfelijke effecten.' Uitzonderingen zouden soms worden gemaakt om 'tijdelijk opgeblazen reputaties te reduceren of om bedrog onder de aandacht te brengen.'

Dit alles heeft de *Review* inderdaad vijftig jaar lang, steeds onder de leiding van de inmiddels 83-jarige workaholic Silvers, in de praktijk gebracht. De auteurs krijgen hiertoe bijna anachronistisch veel ruimte – stukken kunnen makkelijk uitlopen tot zes- of achttuizend woorden. En dat is slechts een van de redenen dat de grote namen voor de *Review* blijven schrijven, vertelt de Ierse auteur John Banville als het zijn beurt is. Maar ook „het idee lid te zijn van een intellectueel clubhuis", waar „Bob altijd op het honk zit – paraat met advies en nooit bang zijn mening te geven."

Het beeld van de *Review* als een uitlaatklep voor de intellectuele elite wordt versterkt door de traditie dat de medewerkers ook elkaars werk recenseren. In het intellectuele clubhuis mogen de leden niet verslapen.

Wat het historische redactionele ten geleide niet vermeldde, maar wat wel een belangrijke pijler van het blad zou blijken, is dat de *Review* ook volop ruimte zou maken voor beschouwingen over de actualiteit – essayistisch en journalistiek. Misschien wel de beroemdste exponent van die traditie is Joan Didion, de eerste spreker van vanavond, die een applausontvangt als voor een popster.

Gezeten aan een tafel (lang staan gaat niet meer) leest de zeer fra-

gigel ogende Didion (78) een deel van haar essay *New York: Sentimental journeys*, uit 1991. Didion betoogde destijds dat vijf tiertjes, bekend als de 'Central Park Five', tien onrechte veroordeeld waren voor de verkrachting van een jogger. In 2002 kwam uit dat de veroordeling inderdaad onterecht was. Soms brengt de *Review* ook zelf nieuws, zoals in 2007, toen Mark Danner een geheim rapport publiceerde over de wijze waarop de CIA veertien *high-value detainees* had behandeld.

The *New York Review* is sinds 1966 wingstevend – ook nu nog, met dank aan een oplage van 143.000, een goed gelezen blog en een lucratieve uitgeefstak (*New York Review Books*), in een tijd waarin uitgeverij worstelen, boekenbijlages van kranten slinken en literaire bladen sluiten. Silvers dankt dit succes aan het feit dat de *Review* nooit van koers is gewijzigd, zegt hij in een interview twee dagen na het feest. „Lezers hebben behoefte aan lange recensies. Die zijn vaak beter leesbaar dan de boeken zelf, want de recensent is verplicht om zelfs over de saaieste onderwerpen iets interessants te zeggen.”

Bovendien is het belangrijk, zegt Silvers, dat „de intellectuele elite – en dat is geen vies woord – zich met een genuanceerd tegengeduld in de cultuur roert. Dat hebben we altijd gedaan: over Vietnam, de Reagan-jaren, Rwanda, de oorlog tegen terrorisme. En dat zullen we nu doen met klimaatverandering.”

Dat dit alles juist in New York samenkomt, waar tevens het prestigieuze literaire instituut *The Paris Review* wordt gepubliceerd, komt volgens Silvers doordat „intellectuele tegenspraak hier altijd makkelijk en uitlaatklep heeft gevonden.” Maar al te lang wil hij niet stilstaan bij het ‘geografische aspect’ van uitgeven. „Onze medewerkers komen uit de hele wereld.”

Als we Silvers motto samenvatten als 'Doen wat je altijd al deed en zo goed mogelijk', dan gaat dat ook op voor de *Paris Review*, zegt hoofdredacteur Lorin Stein. Sinds de oprichting in Parijs, in 1953, beoogt het blad de beste fictie en poëzie ter wereld te publiceren. Het blad laat ook schrijvers zelf aan het woord in de fameuze interviewreeks *Writers at work*.

Tot 2010 werkte Stein als redacteur bij uitgeverij Farrar, Straus and Giroux, waar hij onder anderen Jonathan Franzen, Jeffrey Eugenides, Roberto Bolaño en Hans Keilson onder zijn hoede had. Hij houdt van schrijvers, bekend hij, „Het zijn mijn soort mensen.“ Wat heet, hij wilde er zelf een worden: op z'n 23ste, na zijn studie Literatuurwetenschappen aan Yale, verhuisde hij naar New York om daar een roman te schrijven. Maar nadat hij *Infinite Jest* (1996) van David Foster Wallace had gelezen, gaf hij die ambitie op. „Zo goed zou ik nooit kunnen schrijven.“

Wel is Stein omringd door schrijvers en literaire figuren, zoals traditie is voor een hoofdredacteur van de *Paris Review*. Steins illustere voorganger George Plimpton (1953-2003) was een echte societyfiguur.

De rol van hoofdredacteur brengt Stein op een donderdagmiddag naar de Brooklynsse wijk Williamsburg, waar de romanschrijver Jacob Tomsky 'Short Story Thursdays' organiseert. Op donderdagochtens e-mailt Tomsky zijn leden een kort verhaal dat iedereen moet lezen, waarna ze het van 3 tot 9 uur met elkaar bespreken in de kroeg. Stein raakte zo gehaarmeerd van het initiatief, dat hij besloot tot een samenwerking: voortaan mag Tomsky voor zijn wekelijkse selectie ook uit het gigantische *Paris Review*-archief putten.

Tegen het einde van de bijeenkomst is Stein nog aan de bar te vinden, een glas whisky in de hand, in gezelschap van twee redacteuren van $n + 1$, een in 2004

als tegenhanger van *The New Yorker* opgericht blad. „Is het niet geweldig?” zegt hij. „Hier zijn we in *The land of the hip*” (de bijnaam van Williamsburg, dat gedomineerd wordt door jongelui met creatieve beroepen, red.) „te midden van een zogenaamd door ironie en consumentijucht bedorven generatie, die verloren zou zijn voor de literatuur. En ze lezen verhalen uit de 19de eeuw!”

Waarmee Stein maar wil zeggen: het New Yorkse intellectuele leven strekt zich uit tot ver buiten de viering van het vijftigjarig bestaan van de *New York Review*. Ter verklaring van de aanhoudende bloei van literatuur in New York, verwijst Stein naar een essay van Vivian Gornick, *Letter from Greenwich Village*, dat in het lentenummer van de *Paris Review* verschijnt. In dit prachtig geschreven stuk onderzoekt Gornick haar liefde voor New York, een stad waar volgens haar ‘je leven een archeologie is – niet van structuren, maar van stemmen, opeengestapeld, zonder elkaar te vervangen.’

New York, concludeert ze, draait niet om banen, maar om temperament. „De meeste mensen zijn in New York omdat ze behoefte hebben aan bewijs – in grote hoeveelheden – van menselijke expressiviteit. Die behoefte hebben ze niet af en toe, maar elke dag. Dat is wat ze nodig hebben.”

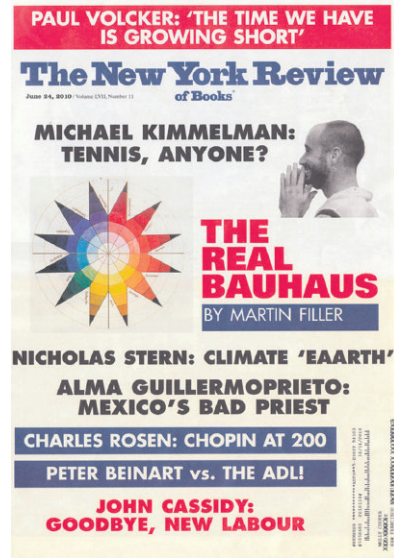


Hoofddirecteur
Robert Silvers

Het zaadje voor *The New York Review* – het toevoegsel 'of Books' houden ingewijden in de regel achterwege – werd al in 1959 geeld, vier jaar voor de daadwerkelijke oprichting van het blad, toen schrijfster-critica Elizabeth Hardwick in *Harper's* het essay *The decline of book reviewing* schreef. Volgens haar was de boekrecensie in kranten verworden tot 'ietslichts', dat fungeerde als een 'verborgen ontmoediging, die op zachttaardige, minzame en respectvolle wijze ontkennt dat er enig belang kleeft aan boeken of literaire zaken in het algemeen.'

Tijdens een diner bij diezelfde Hardwick thuis werd het idee geboren voor een eigen tijdschrift dat wel aan Elizabeths eisen voldeed. De aanwezigen: Hardwicks redacteur bij *Harper's*, Robert Silvers, het uitgeversechtpaar Barbara en Jason Epstein, en Hardwicks echtgenoot, de dichter Robert Lowell.

En staking van de drukkersvakbonden, eind 1962, waardoor *The New York Times* en zes andere kranten maanden niet uitkwamen, gaf het stel het laatste zetje: nu uitgever-smachtten naar advertentie-ruimte voor hun nieuwe boeken, was het moment daar om kosteloos een nieuw, krachtig tijdschrift voor literaire kritiek te publiceren. Robert Silvers (tot op heden) en Barbara Epstein (tot aan haar dood in 2006) namen het hoofdredacteurschap op zich. Begin 1963 verscheen het eerste exemplaar in een oplage van 100.000 stuks in de New Yorkse kiosken. De gehele oplage werd verkocht. Aan de formule van het blad – recensies van recent verschenen fictie en non-fictie, aangevuld met essays en journalistieke artikelen over cultuur en de actualiteit – zou nadien nooit meer worden gesleuteld.



SPRING BOOKS ISSUE

Ronald Dworkin: Religion Without God

The New York Review
of Books® **50 Years**
April 4, 2013 / Volume LX, Number 6

NATHANIEL RICH:
THE TRUTH ABOUT THE MEMPHIS THREE

Kenneth Roth:
How We Should
Control the Drones

THE PUZZLE OF P. G. WODEHOUSE
BY JEFFREY WHEATCROFT

New York Review

The New York Review
of Books

Eerste nummer: 1 februari 1963
Oprichters: Barbara Epstein, Elizabeth Hardwick, Robert Silvers e.a.
Hoofddirecteuren: Barbara Epstein (1963-2006), Robert Silvers (1963 tot heden)
Medewerkers eerste nummer: W.H. Auden, Norman Mailer, Susan Sontag, Gore Vidal e.a.
Legendarische medewerkers: Hannah Arendt, Saul Bellow, Joan Didion, Vladimir Nabokov
Medewerkers recentste nummer: Michael Chabon, Michael Lewis, Joyce Carol Oats e.a.
Opplage: 143.000, tweewekelijks

The Return of Surrealism by Sanford Schwartz

STAN: A WAY TO PEACE
ANATOL LIEVEN

Joim on Beethoven

SUPREME? BY IAN JOHNSON

Over Sacks and
Hallucinators
Michael Greenberg

of Books

The New York Review